

TRENUTAK

*Slikari,
Vi, koji razmenjujete na planeti ugarke života
I sklapate i rasklapate vreme
Vi, koji jednim jednim dodiranjem kičice
Razdvajate mladost i starost
Oštrica vašeg noža otvara rane
Ili mazi
Jagodicama prstiju milujete sve što je bilo
Ili jeste.*

*Naslikajte mi trenutak,
Vi, slikari, trenutak koji se ne topi
Stavite mi na platno izlizanom oštricom
Noža
Potom čistim rukama milujte moje snove,
Da ne ugasite ugarke,
Nikako.*

DRŽITE DOBRO ZIDOVE

*Dobro držite zidove
Čvrsto ih držite
Iako vas bole kosti
Od teškog napora
Jer ako zaustavite stezanje
I okrenete se ledima
I ne znate kad će otići i nestati
Bez povratka.
Ako poduprete jedan zid
Izmaći će se drugi,
A onaj koji držite
Odvući će vas u daljinu.
Mogli biste da ostanete između zidova, svakako,
Trnuće vam noge
I pušćete ih da beže kud koji.
No onda čudne magijske snage
S one strane zidova
Izbrazdaće vam lice i posedaćete
Nevidljivim zracima zaledeće vam telo,
Poput zimske kiše.
I čula će se isprazniti čulnošću
Kažu da ljubav, samo ona,
Podmlađuje ćelije i opne.
Zgrušava mi se krv u napetoj ruci
Upomoć! Hoću opet da teče krv.*

S engleskog: Petru Krdu

SVRAKE

*Dodoh do zaključka
istočna Evropa obiluje svrakama
što poput tajne policije
ležerno prelazi granice,
u svojoj plavoj i crnoj odori jasno odudarajući
na svetlu sunca, lampe, u senci,
uvek me prateći
pojedinačno ili u jatima.
Jedna je za tugu,
dve za radost,
tri za devojčicu,
četiri za dečaka,
pet za srebro,
šest za zlato,
a sedam za tajnu
što će se svakako odati.*

VIDETI ZNAČI POVEROVATI

*Šššš! Ne govori!
Samo se svuci!
Želim da osetim sve one sličnosti
da shvatim
sve one sitne razlike među nama.
Ali da bi nekome pomogao —
najbolje svuci sopstvenu kožu!*

BUDIMPEŠTA

*Ja tada sada
godine goropadne
zamrljan krvotok lišća
tlo
nabijeno do oprljenosti
čovjek ga ne zna očistiti*

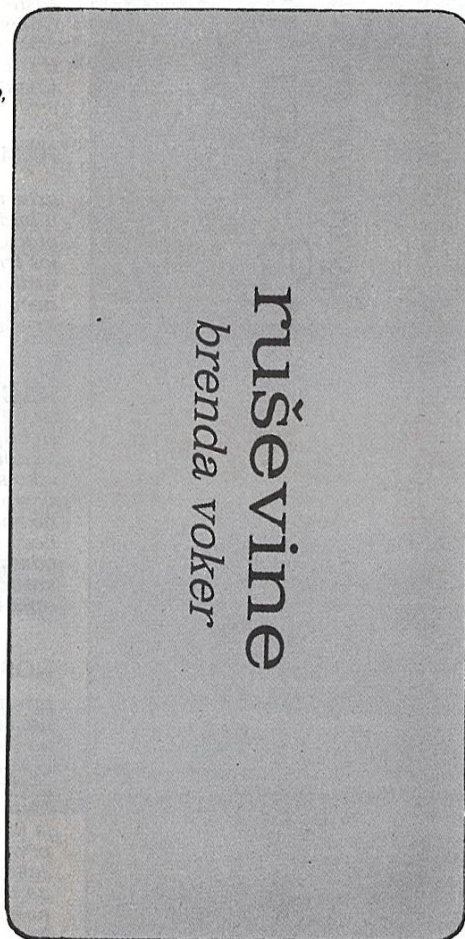
*ali ova generacija
zašto? sunce i cvet
boja još propušta
otpatke jeseni u sred proleća
ja sada tada*

KONTAKT

*Odjednom mi poviješ
misli iznebuha,
iznenadiš me neopreznu
dok se ja, slepa i van dohvata,
uzalud trudim da te uhvatim
šibajući pramenom kose.*

SLIKA

*Ta slika ni na šta ne podseća —
to su tek linije, prostor, mrlje svetlosti i senki.
Raskomadana krava?
Pad kiše nagore?
Ne. Ni na šta ne podseća.
Ni na šta što se da prepoznati,
što ti ili ja odavde možemo razabrati.
Ne uspevamo sklopiti te fragmente
nama oni baš ništa ne znače
dok...
Pogledaj sad —
Pa naravno!
Zašto to ranije nismo videli?
Je li slepoća u nama skrivala
te tako moćne impresije?
Ali od sada više nikada
nećemo videti tek one
linije, prostor, mrlje svetlosti i senki.*

RUŠEVINE

*Jesi li ikad osetio da stojiš
na samom rubu vremena,
tamo gde trenutak osluškuje, očekuje
tvoju reč zapovesti?
Toga dana bili smo u Histriji
čak se ni vetar ne pomeri,
čuljivo zrnelje skriveno
duboko u hramu ljubavi.
Davno su iščezle
stope devojčice i dečaka,
tuge i radosti
što nekada natapaše ovu zlatnu obalu
koju sad jezerski talasi
oblizuju.*

*Ruševine izgrižene događajima
stajale stojički
dok se novi život razvijao
gušeći prošlost,
potpuno nesvestan nadolazeće oluje.*

*Sećaš li se kako
suncem blagosloveno obilje
semenki i cveća praska iz kamena,
pitam se da li sada
strpljivo čekaju cvetanje il' smrt
osmeh il' uzdah
dok poskok među njima drema?
Sećaš li se poskoka?
Stajasma na rubu vremena,
Zeus je govorio —
i trenutak se prelomi.*

KRUGOVI

*Taj sistem je zapravo niz kružnica,
nepriviknutom oku
one se čine koncentričnim
no ispod jednog drugi neopaženi sistem leži,
pažljivo formiran
zaobljen po uglovima
zauvek svezan u
nedodirljive linije
krugova.
Tek pažljivo osakaćen
Lir zaista može da vidi.*

KULE SE NAGINJU

*Kad se opružim
ovde i pogledam nagore,
nebo
se obruši niz zidove
kao vodopad,
sunce se sudari
sa čovečanstvom, potom sakrije
iza kula što se naginju
što se u umu njišu,
korenja duboko puštenih u
civilizaciju,
izmučeno granje obavijeno
ekstravagantnom bujnošću
varvarizma,
ponor nerazumevanja.
Iznutra — ljudsko lišće opada,
gaze ga vlastodršci što dolaze.*

PROLAZI VREME...

*Prolazi vreme —
Lepota opseda zgrade
poput starinskog prozora,
oči uokvirene usnulim lozama
zjape ispuštajući dušu što kopni,
posmatraju ga oni strpljivi
što mirno stoje i čekaju... čekaju...*

*Kad padne sneg,
jučerašnji svatovi tuda prolaze
inkognito pod pelcanom uniformom,
tragovi im se ubrzo izgube
prekriveni tuđim stopama,
do sledeće jeseni, i do sledeće...
Tramvaji poput ogromnih morskih
krstavaca vrebaju u tom ledenom krvotoku
dok se utihli rojevi pribijaju uz oborene košnice
bučno razvejane u ledenoj magli,
do sledeće stanice... i sledeće.*

*Čekanje je zbilja relativno.
Čovek može vreme ugovoriti
tako da se čini da je prošao tek jedan dan,
samo dan, samo dan...*

*Razdaljina gubi smisao
kada se stvari ne vide.
Hiljadu milja nije dalje od jedne
što osujećuje pogled, dodir.*

*I tako čekaju...
poput usnulih loza na oronuloj fasadi
osluškujući prolazak vremena
obuzeti obuzetošću.*

*S engleskog:
Dušica Marinkov*